

Haftara Sch^olach L^echa, J^ehoschua 14:1 - 15

14: 1 Und dies sind die Gebiete, die die Israeliten im Land Kanaan als Erbesitz erhielten, die Elasar, der Priester, und J^ehoschua, der Sohn des Nun, und die Familienhäupter der Stämme der Israeliten als Erbesitz zuteilten 2 durch das Los, das über ihren Erbesitz entschied, wie der EWIGE es durch Mosche für die neuneinhalb Stämme geboten hatte. 3 Denn Mosche hatte den zweieinhalb Stämmen ihren Erbesitz jenseits des Jordan gegeben, den Leviten aber hatte er keinen Erbesitz bei ihnen gegeben. 4 Denn die Nachkommen Josseefs bildeten zwei Stämme, Manasche und Efraim; und den Leviten gab man keinen Anteil am Land, sondern nur Städte zum Wohnen und Weideflächen für ihre Herden und ihren Besitz. 5 Wie der EWIGE es Mosche geboten hatte, so machten es die Israeliten und teilten das Land zu. 6 Da traten die Nachkommen J^ehudas in Gilgal vor J^ehoschua, und Kalew, der Sohn des J^efunne, der Kenissiter, sprach zu ihm: Du weisst, was der EWIGE zu Mosche, dem Mann Gottes, mich und dich betreffend gesagt hat in Kadesch-Barnea. 7 Ich war vierzig Jahre alt, als Mosche, der Diener des EWIGEN, mich aussandte von Kadesch-Barnea, um das Land auszukundschaften, und ich habe ihm Bericht erstattet, so gut ich konnte. 8 Und meine Brüder, die mit mir hinaufgezogen waren, brachten das Herz des Volks zum Schmelzen, ich aber habe treu zum EWIGEN, meinem Gott, gehalten. 9 Und an jenem Tag schwor Mosche: Das Land, auf das du deinen Fuss gesetzt hast, soll dein und deiner Nachkommen Erbesitz sein auf ewig, weil du treu zum EWIGEN, meinem Gott, gehalten hast. 10 Und nun sieh, der EWIGE hat mich leben lassen, wie er es gesagt hat: Fünfundvierzig Jahre sind nun vergangen, seit er so zu Mosche gesprochen hat, als Israel durch die Wüste zog; und nun sieh, heute bin ich fünfundachtzig Jahre alt. 11 Noch heute bin ich so stark wie an dem Tag, als Mosche mich aussandte. Wie ich damals die Kraft hatte, so habe ich auch jetzt noch die Kraft, zu kämpfen und auszuziehen und zurückzukehren. 12 Und nun gib mir dieses Gebirge, von dem der EWIGE an jenem Tag gesprochen hat, denn du hast an jenem Tag selbst gehört, dass es dort Enakiter gibt und grosse, befestigte Städte. Vielleicht ist der EWIGE mit mir, und ich werde sie vertreiben, wie der EWIGE es gesagt hat. 13 Und J^ehoschua segnete ihn und gab Kalew, dem Sohn des J^efunne, Chevron als Erbesitz. 14 Deshalb wurde Chevron Erbesitz Kalews, des Sohns von J^efunne, des Kenissiters, und das ist es geblieben bis zum heutigen Tag, weil er treu zum EWIGEN, dem Gott Israels, gehalten hat. 15 Und Chevron hiess früher Stadt des Arba; der war der Grösste unter den Enakitern. Und das Land hatte Ruhe nach dem Krieg.

פרק יד 1 וְאֵלֶּה אֲשֶׁר־נָחֲלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר נָחֲלוּ אוֹתָם אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וַיהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן וְרָאשֵׁי אַבּוֹת הַמִּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: 2 בְּגוּרֵל נָחֲלָתָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יי בְּיַד־מֹשֶׁה לְתַשְׁעַת הַמִּטּוֹת וַחֲצֵי הַמַּטֵּה: 3 כִּי־נָתַן מֹשֶׁה נָחֲלַת שְׁנֵי הַמִּטּוֹת וַחֲצֵי הַמַּטֵּה מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן וְלְלוֹיִם לֹא־נָתַן נָחֲלָה בְּתוֹכָם: 4 כִּי־הָיוּ בְנֵי־יוֹסֵף שְׁנֵי מִטּוֹת מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם וְלֹא־נָתַנוּ חֶלֶק לְלוֹיִם בְּאֶרֶץ כִּי אִם־עָרִים לְשֹׁבְתֵי וּמְגֹרְשֵׁיהֶם לְמִקְנֵיהֶם וּלְקַנְיָנָם: 5 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲלִקוּ אֶת־הָאָרֶץ: 6 וַיֵּגֶשׁוּ בְנֵי־יְהוּדָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ בְּגִלְגָל וַיֹּאמֶר אֵלָיו כָּלֵב בֶּן־יִפְנֶה הַקְּנִזִּי אֶתָּה יָדַעְתָּ אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר־דִּבֶּר יי אֶל־מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים עַל אֲדוֹתַי וְעַל אֲדוֹתֶיךָ בְּקִדְשׁ בְּרַנְעֵ: 7 בֶּן־אַרְבַּעִים שָׁנָה אָנֹכִי בְּשִׁלַּח מֹשֶׁה עֶבְד־יי אֹתִי מִקְדָּשׁ בְּרַנְעֵ לְרַגֵּל אֶת־הָאָרֶץ וְאָשֵׁב אֹתוֹ דִּבֶּר כַּאֲשֶׁר עָם־לִבִּי: 8 וְאֲחִיל אֲשֶׁר עָלוּ עִמִּי הִמְסִיוּ אֶת־לֵב הָעָם וְאָנֹכִי מִלֵּאתִי אַחֲרַי יי אֱלֹהֵי: 9 וַיִּשָּׁבַע מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר אִם־לֹא הָאָרֶץ אֲשֶׁר דָּרַכְתָּ רַגְלְךָ בָּהּ לֵךְ תִּהְיֶה לְנַחֲלָה וּלְכַנְיָד עַד־עוֹלָם כִּי מִלֵּאתָ אַחֲרַי יי אֱלֹהֵי: 10 וְעַתָּה הִנֵּה הַחִיָּה יי | אוֹתִי כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר זֶה אַרְבַּעִים וַחֲמִשׁ שָׁנָה מֵאָז דִּבֶּר יי אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה אֶל־מֹשֶׁה אֲשֶׁר־הִלֵּךְ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָר וְעַתָּה הִנֵּה אָנֹכִי הַיּוֹם בֶּן־חָמֵשׁ וּשְׁמוֹנִים שָׁנָה: 11 עוֹדֵנִי הַיּוֹם חֹזֵק כַּאֲשֶׁר בַּיּוֹם שִׁלַּח אוֹתִי מֹשֶׁה כִּכְחִי אֲזוּ וּכְכַחִי עַתָּה לְמִלְחָמָה וּלְצִאָתָה וּלְבוֹא: 12 וְעַתָּה תִּנְהַלֵּל אֶת־הָהָר הַזֶּה אֲשֶׁר־דִּבֶּר יי בַּיּוֹם הַהוּא כִּי־אָתָּה שָׁמַעְתָּ בַּיּוֹם הַהוּא כִּי־עֲנַקִּים שָׁם וְעָרִים גְּדוֹלוֹת בְּצֻרוֹת אוּלֵי יי אוֹתִי וְהוֹרֵשְׁתִּים כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יי: 13 וַיְבָרַכְהוּ יְהוֹשֻׁעַ וַיִּתֵּן אֶת־חֶבְרוֹן לְכָלֵב בֶּן־יִפְנֶה לְנַחֲלָה: 14 עַל־כֵּן הִיְתָה־חֶבְרוֹן לְכָלֵב בֶּן־יִפְנֶה הַקְּנִזִּי לְנַחֲלָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה יַעַן אֲשֶׁר מִלֵּא אַחֲרַי יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: 15 וְשֵׁם חֶבְרוֹן לְפָנִים קָרִית אַרְבַּע הָאֲדָם הַגְּדוֹל בְּעֲנַקִּים הוּא וְהָאָרֶץ שְׁקֻטָה מִמִּלְחָמָה: